

En særlig Repræsentation for Ulykkesforsikringsselskaberne synes for øvrigt saa meget mindre paakrævet, som Selskaberne blot har til Opgave at bringe Præmierne i Overensstemmelse med Risikoen. Selskaberne vil hurtigt lære Raadets Praksis med Hensyn til Erstatningsafgørelserne at kende, og den Usikkerhed i Risikobedømmelsen, som muligen kunde opstaa ved, at Raadet i et eller andet Tilfælde ikke nøje fulgte den sædvanlige Praksis, er ganske betydningsløs i Sammenligning med den Usikkerhed, Risikobedømmelsen i andre Henseender frembyder.

At holde Erstatningsafgørelserne og dermed Forsikringspræmierne indenfor de rette Grænser er en Arbejdsgiverinteresse, til hvis Varetagelse Arbejdsgiverne selv har deres Repræsentanter i Raadet.

Vi tillader os derfor at henstille, at der ikke paa det her omhandlede Punkt sker nogen Ændring i Raadets Sammensætning, men at der, hvis man alligevel bestemmer sig til at lade Selskaberne repræsentere i Raadet — i hvert Fald stilles som Betingelse, at Repræsentanten ikke driver Forsikringsvirksomhed.

I Forbindelse med ovenstaaende tillader vi os at henstille til behagelig Overvejelse, om det ikke maatte anses for formaalstjenligt, at der i den kommende Lov indførtes en Bestemmelse om, at Anerkendelse efter Loven kun gives til et af Indenrigsministeriet efter Arbejderforsikrings-Raadets Indstilling fastsat begrænset Antal Forsikringsselskaber.

Ved en saadan Bestemmelse vilde man — uden derfor at behøve at udelukke sund Konkurrence (der findes for Tiden 17 anerkendte Selskaber) — forskaane Arbejdsgiverne for de unødige Udgifter, som er forbundne med en for vidt dreven Konkurrence af for mange Selskaber, og som det i sidste Række bliver Arbejdsgiverne, der kommer til at betale.

Endelig tillader vi os at henstille til Overvejelse, om ikke der under Hensyn til de af Hr. Professor, Dr. med. Slomann i et Foredrag i Dansk Ulykkesforsikringsforening fremsatte Synspunkter vilde være Anledning til i den nye Lov at optage en Bestemmelse om, at Erstatningsspørgsmaal i Henhold til private — ikke loypligtige — Ulykkesforsikringer kunde henvises til Raadets Afgørelse, naar Aftale herom forud var truffet mellem Parterne og Forsikringsforholdet i øvrigt var i Orden paa det Tidspunkt, da Ulykken skete.

Raadets Afgørelse, som i saa Fald paa Forhaand maatte være bindende for begge Parter, burde formentlig ikke blot gælde Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse, men tillige Spørgsmaalet om, hvorvidt et foreliggende Dødsfald eller Invaliditetstilfælde skyldtes saadanne Omstændigheder, at det berettigede til Erstatning i Henhold til Forsikringen.

Med Højagtelse

Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring

Em. Rønnow.